

проследи. Любопитството го тласнало да разбере каква е тая работа – пада цял чувал, пък никой не си го прибира. И ето какво видял после: каретата стигнала до другия край на града и спряла пред изоставена къща. Слезли неколцина мъже и повлекли към къщата същите наглед чували. Усетил циганинът, че не е чиста работата, и беж да го няма. Върнал се на старото място, развързал чувала, а той – натъпкан с пари. „Значи в каретата са пътували обирджии“ – помислил си. Метнал чувала на рамо и се запътил към табора. Преди да се приближи, пак вдигнал шумотевица в гората, та да сплаши циганите, че уж този път е ограбил някаква банка.

Но и тези пари не стигнали за много време.

Стегнал се циганинът за сетен път да търси късметата си.

Излязъл на друма и що да види – онова старче пак пред него.

– Надалеч ли си тръгнал, приятелю?

– Тръгнал съм да си търся късмета.

– Ех, човече, колко пъти ти повтарях, че сполуката и късмета са у тебе самия, че това, гдето ти идва наготово в ръцете, изтича неусетно като вода през пръстите ти. Не те биваше да задържиш щастието. Аз толкова пъти ти го давах, а ти нищо свястно не се залови да правиш. Затова оттук нататък все ще си патиш!

Спрял се циганинът, седнал край пътя и се замислил над живота си. И както седял, незабелязано се превърнал в старо пънче, което нощем мъждукало със слаба светлина. То и до ден-днешен си свети, ала никого не сгрява.